

Overveielse hos Finantsministeren. — Der er en anden Sag, der er foreslaet henvist til Finantsministeren, og som ikke angaar nogen Invalid; alle de øvrige Sager angaa Invalider eller Invaliders Enter. Denne anden Sag er den, der er omtalt i Betænkningen under Nr. 42. Den ærede Dødsfører har allerede bemærket, at vedkommende Knydsbejant Møller søgte sin Afsted af Tjenesten, om jeg husker ret i 1879 (J. Nielsen: Nei, det var i 1870.), altsaa i 1870 og sit den. Han har ogsaa søgt om at maatte tillægges en Understøttelse. Finantsministeren har ikke forment, at der var tilstrækkelig Anledning til at give ham en saadan Understøttelse, og jeg skal her indskyde, at den ikke behøver at bevilges særligt, thi en saadan Understøttelse kan jo indtil et Beløb af 200 Kr. gives af Ministeriets Understøttelseskasse; Nøgdsagen behøver altsaa ikke at besværes med særlig Begjæring om Bølsbet, dersom der skulde være Anledning til at give ham det. Grunden til, at Finantsministeren ikke har tilstaaet ham den begjærede Understøttelse, er jo ganske simpelt den, at han selv har forlangt at træde ud af Tjenesten. Ligesom nu en Embedsmand, der har Pensionsret, ikke faar Pension, naar han af fri Villie træder ud af Statsjenssten, naar hans Udtræden ikke er begrundet i Svaghed eller i, at han har opnaaet 70 Aars Alder osv. saaledes forekommer det mig, at Analogien herfra nødvendigvis maa føre til, at der ikke heller tillægges en Bestillingsmand, der ikke er pensionsberettiget, naar han frivillig træder ud af Tjenesten, nogen Understøttelse. Dette er Grunden til, at der ikke har været tilstaaet Manden nogen Understøttelse, hvortil endnu kommer, at dengang Sagen forelaa for Finantsministeren, forelaa der tillige Oplysninger om Mandens Vilkaar og Formuesomstændigheder, som ingenkunde kunde berrigtige til at betegne Manden som i særlig Grad trængende. Jeg skal imidlertid indrømme, at der i denne Sag er det Særlige, at det sandsynligvis har været et noget overilet Stridt, at Manden har søgt sin Afsted, og at det skete paavirket af den Ulykke, der havde ramt ham, nemlig, at hans Hus var afbrændt, ligesom det ogsaa vel er muligt, at Manden har sat sin Begjæring om Afsted i en nærmere Forbindelse med Begjæringen om Understøttelse, end der klart fremgik af hans Andragende om Afsted, idet man, som Andragendet var affattet, godt kunde oplyse det ene af Forlangenderne alene. Det er muligt, at det for Manden har staaet saaledes, at disse to Forlangender stode i nøie Forbindelse med hinanden, at det altsaa kun var under Forudsætningen af, at han fik Understøttelse, at han søgte sin Afsted. Havde det stillet sig saaledes, havde han ikke saaet indrømmet nogen af Delene, thi der var virkelig ikke nogen skjellig Grund for Finantsministeriet til at afstedige en endnu tjenstdygtig Mand med Understøttelse, fordi hans Hus var brændt. —

Med Hensyn til de forskjellige Henvisninger af Invalidespørgsmaal til Finantsministeren, skal jeg dog bemærke med Hensyn til Nr. 65 i Betænkningen, at jeg meget maa fraraade, at Thinget fraviger den hidtil fulgte Praxis kun at henvise Andragender til Finantsministeren, der allerede have været hos ham. Jeg ser ikke rettere, end at hverken Thinget eller Invaliderne kunne være ret vel tjente med, at Andragender fra Invalider overhovedet tage Bei gennem Thinget til Administrationen. Følgen deraf vilde jo ligefrem være den, at Folkethinget vilde blive i høi Grad besværet med den Slags Andragender. Jeg tør ikke her sige, hvormange Hundreder man vilde kunne gjøre Regning paa ville lægge Bei en over Folkethinget, istedetfor at gaa den regulære Bei; men jeg kan forsikre, at det ikke vil være noget ringe Antal, der vil komme, naar Folkethinget tager mod disse Andragender og beforder dem videre til Finantsministeriet, uden Hensyn til, om de have gennemgaaet de regelmæssige administrative Stadier først. Men jeg siger, at efter min Mening kunne heller ikke Invaliderne selv være tjent dermed. Jeg tvivler nemlig ikke om, at de selv ville, og det naturligtvis med Arette, lægge en særlig Betydning i denne Henvisning til Finantsministeren, at de ville anse Sagen for at være idetmindste halvveis afgjort, naar den expederes fra Folkethinget til Finantsministeriet, uden at Finantsministeriet tidligere har havt med dem at gjøre. Jeg tror derfor, at det vil være baade i Folkethinget og Invalidernes velforstaaede Interesse, at man ikke fraviger den tidligere Praxis, som var: Ikke at henvise til Finantsministeriet andre Andragender end dem, der allerede havde været hos Finantsministeren. Det gjaelder Andragendet Nr. 65, som jeg altsaa selvfølgelig ikke ved Bøstet om. Men der er foruden dette et Andragende under Nr. 52, ikke fra en Invalid, men fra en Invalids Enter, hvorom det Samme gjaelder, at det heller ikke har været hos Finantsministeren. Der er givet Afslag fra Invalidebestyrelsen i Henhold til de bestaaende Lovregler, at Enter efter Invalider ikke have noget Krav paa Pension, naar de ere bleve giste med den Aføde, estier at Invalidiiteten er indtraadt, med mindre han var Invalid af første Klasse, da Lovven saa giver hende en Ret. Invalidebestyrelsen har fuldkommen rigtigt sparet Vedkommende, at der ikke tilkommer hende nogen Pension. Men jeg skal bemærke, at denne Enter vil der dog kunne

Retteelse.